

blot for Fallenterne, men ogsaa for Creditorerne i Fallitboerne, naar en ligelig og retfærdig Accord kunde blive sluttet ved Skiftebehandling. Men som det nu gaaer til, idet Forholdet ganske er overladt til privat Overenskomst, kan man omtrent sige, at en saadan heldig Ordning er udelukket ved vor Lovgivning. Det gaaer nemlig, naar Fallenten søger Accord, i Almindelighed saaledes til, at medens han underhandler med Fleerheden af sine Creditorer, er der enkelte, der holde sig ganske tilbage og slet ikke ville indlade sig paa en Forhandling, og Speculationen er da den, at, naar Fallenten er kommen saa vidt, at han har opnaaet Overenskomst med den store Fleerhed af sine Creditorer, vil han ikke kunne opnaae en Accord, selv naar han betaler disse enkelte Creditorer fuldt ud, og det meddeles ham til Syvende og sidst af de vedkommende Creditorer, at de vel ville samtykke i, at han igjen begynder at handle, men kun under den Forudsætning, at han forpligter sig til at betale dem deres Fordringer fuldt ud. Af det, jeg har sagt, troer jeg, det vil fremgaae, at derved forrykkes hele Forudsætningen for en fornuftig Accord. Ligesaa fornuftigt det kan være at nedsette en Fordring til det Halve, naar alle de andre Creditorer gjøre det Samme, ligesaa meningsløst er det, naar de andre Creditorer holde paa fuld Betaling, thi saa faaer ikke Debitor den Lettelse, som er en nødvendig Betingelse, for at han kan arbejde sig igjennem. Han vedbliver at være under saadanne Forhold, som han efter al Sandsynlighed ikke kan klare sig ud af. Men ikke nok hermed, ved Siden af hele denne egennyttige Fremførd fra enkelte Creditors Side finder der hyppigt et saadant Forhold Sted, som ikke saa lidt nærmer sig til Svig. Det er dette, at den samme Creditor, der saaledes paastaar at faae fuld Betaling, giver sig Udseende af at ville gaae ind paa at tiltræde den samme Accord som de Andre, det vil sige tilsyneladende og pro forma gaaer ind derpaa, men underhaanden og i al Hemmelighed faaer Fallenten til at gaae ind paa at betale den Forfæls, der bliver mellem den tilsyneladende indrømmede Nedsættelse og hele Fordringen. De paagjældende Creditorer

betinge sig det, man pleier at kalde hemmelige Extradividender. Men dette System er baade demoraliserende og oeconomisk fordærveligt. Det er demoraliserende for Fallenten, thi for det Første er det klart, at, naar Fallenten byder en ærlig og redelig Accord, det vil sige i al Ærlighed gjør sit Meguskab op og tilbyder samtlige Creditorer saameget, som han paa nogen Maade fornuftigvis kan tilbyde, vil han efter de nuværende Forhold saa godt som aldrig opnaae Accord. Det er ikke for stærkt at sige, at ved en saadan ærlig Fremgangsmaade udelukker han sig fra Accord, thi han har Intet at byde de Herrer, der fordre Extradividender. Han har gjort Status op og har derefter ligeligt gjort Alle et Tilbud og er saaledes udelukket fra at byde de Herrer, der vilde stille høiere Fordringer, Noget i Extradividende. Skal det allsaa lykkes at faae en Accord istand, maa han begynde med Ærlighed, med at opgjøre Status saaledes, at den seer langt ringere ud, end den i Virkeligheden er, byde en langt ringere Procent, end han efter en ærlig og ligelig Opgjørelse kunde byde, for at have Noget i Baghaanden til at tilfredsstille de Creditorer, der gjøre Fordring paa Extradividender. Det stiller sig imidlertid ikke saa — og man kan vel sige, at det er heldigt, skjøndt det er underligt at bruge det Udtryk „heldigt“ under saa sørgelige Forhold, — det stiller sig i Almindelighed ikke saa, at Fallenten begaaer en saadan Ærlighed. Evertimod, det Sædvanlige er, at det Tilbud, der gjøres, gaaer omtrent saa langt, som Fallenten kan række sig, saa at han i Virkeligheden byder Creditorerne det, han fornuftigvis kan byde dem; men saa optræde under Forhandlingerne disse Fordringer om Extradividender, og Fallenten, hvem det er meget om at gjøre at komme i Virksomhed igjen, og som uden Accord ikke øiner Udfigt dertil, lader sig saa tvinge til at indrømme Extradividender, naaget han vel i sit stille Sind har stor Tvivl, om han virkelig efter Forretningens Bestaand vil være istand til at yde dem. Saa kommer Accorden istand, men paa saadanne Vilkaar, at han har paataget sig større Forpligtelser, end han fornuftigvis burde, og efter en kort Tids Forløb